

Arrest

nr. 116 496 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. LECLERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine en bent gehuwd met S. L. (...) (O.V. X) een Georgisch staatsburger van Russische origine. Op 15/07/2008 bracht u uw gezin naar jullie vakantiehuis te Sunisi in Zuid-Ossetie. U ging voor uw werk naar Koeweit. Op 07/08/2008 brak de oorlog tussen Georgië en Rusland uit. De volgende dag ging u 's morgens naar uw gezin in Sunisi. Op 10/08/2008

kwam uw schoonvader, een Russisch staatsburger en oud-militair, uw vrouw en kinderen ophalen en bracht ze naar Moskou. U keerde terug naar Tbilisi. Op 25/08/2008 kreeg u problemen met uw buurman die Tskhinvali, de hoofdstad van Zuid-Ossetië, ontvlucht was. Hij wist namelijk dat u met een vrouw van Russische origine was getrouwd. U werd door hem en enkele anderen geslagen. U werd met een gebroken arm naar het ziekenhuis gebracht, waar u door de politie werd ondervraagd. In september en november 2008 werd u nog tweemaal door de politie opgeroepen, ditmaal door het speciale operationeel departement (SOD). U werd er ondervraagd over uw vrouw en schoonvader. Ongeveer een jaar later keerde uw vrouw samen met de kinderen terug naar Georgië. Op 18/05/2010 kwam uw schoonvader voor de verjaardag van zijn kleindochter naar Tbilisi. Op 20/05/2010 vond er bij u thuis een inval van de SOD plaats. Hierbij werd uw schoonvader meegenomen. Dezelfde avond gingen u en uw vrouw naar verschillende politiekantoren (waaronder de SOD) om meer informatie betreffende uw schoonvader te bekomen, dit evenwel zonder resultaat. De dag nadien bezochten jullie alle ziekenhuizen. 's Avonds vonden jullie de vader van uw vrouw terug. Hij was overleden aan de slagen en verwondingen die hij had opgelopen tijdens zijn aanhouding. Op 25/05/2010 werd uw schoonvader in Tbilisi begraven. De volgende dag diende u samen met uw vrouw klacht in bij de politie. Er werd een schriftelijke verklaring aan het onthaal achtergelaten. Op 27/05/2010 dienden jullie een klacht in bij de procureur. Uw vrouw legde een verklaring af bij een medewerker van de procureur. Op 28/05/2010 vond er een tweede inval plaats bij jullie thuis toen u er niet was. Uw vrouw werd toen geslagen door drie mannen die zich voorstelden als politie. Uw vrouw werd naar het ziekenhuis overgebracht, waar ze tot 31/05/2010 verbleef. Op 31/05/2010 werd ze door de politie ondervraagd. Daar werd toegegeven dat haar vader bij de eerste inval werd meegenomen, maar ontkende men dat hij werd geslagen. De politie stelde enkel dat hij zich onwel voelde en dat ze hem naar het ziekenhuis hadden gebracht. Ze weigerden de tweede klacht in overweging te nemen en dreigden ermee een strafzaak tegen uw vrouw te openen op basis van het afleggen van valse verklaringen en verzet tegen de autoriteiten. Diezelfde dag hielp u uw vrouw het ziekenhuis ontvluchten en een kennis van haar bracht haar naar Moskou, waar ze enkele dagen bij een vriend van haar vader verbleef, waarna ze een appartement huurde. In januari 2011 had u met uw vrouw in Minsk afgesproken. Van daaruit reisden jullie naar België, waar jullie op 11/01/2011 aankwamen en de volgende dag asiel aanvroegen. U en uw vrouw zijn in het bezit van de volgende documenten: 2 internationale paspoorten, uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw geboorteakte en deze van uw kinderen, jullie huwelijksakte, een attest kerkelijk huwelijk, uw rijbewijs en dit van uw vrouw, een attest dd. 31/03/2011 betreffende de Russische origine van uw vrouw, een oud Sovjet paspoort van uw schoonvader, een medisch attest dd. 14/06/2011 betreffende uw vrouw, een Belgisch psychologisch attest dd. 07/11/2011 betreffende uw vrouw, de overlijdensakte van uw schoonvader, een medisch attest dd. 15/06/2011 betreffende uw schoonvader, documenten over de sportactiviteiten van jullie dochter, documenten over uw werk, en een internetartikel. Het is onmogelijk voor u om te weten te komen of er een strafzaak tegen uw vrouw is geopend, maar indien uw vrouw zou teruggaan naar Georgië zullen ze dit wel doen. U heeft ondertussen vernomen dat uw moeder dreigetelefoons krijgt waarin men stelt dat u en uw gezin niet mogen terugkeren naar Georgië. U vreest ook dat u bij terugkeer naar Georgië omwille van uw asielaanvraag in België zal beschuldigd worden van landverraad en daardoor een gevangenisstraf zal krijgen.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielaanvraag geloofwaardig te maken.

Uit uw verklaringen en deze van uw vrouw blijkt (CGVS I p. 3, 9-10; CGVS II p. 5-6; CGVS vrouw II p. 5) dat uw schoonvader op 20/05/2010 in Tbilisi werd opgepakt omdat hij als Russisch staatsburger illegaal Georgië was binnengekomen en hij verdacht werd van spionage. Uw schoonvader werd er ook van beschuldigd dat hij gewapende brigades in Ossetië hielp en ermee samenwerkte tegen Georgië. Tijdens zijn aanhouding werd uw schoonvader mishandeld door de Georgische politie ten gevolge waarvan hij kwam te overlijden. Op 25/05/2010 werd uw schoonvader in Tbilisi begraven. U en uw vrouw probeerden tevergeefs klacht in te dienen bij de Georgische autoriteiten. Uw vrouw werd hierna zwaar belaagd en eind mei 2010 vluchtte zij naar Moskou. U en uw vrouw halen diverse argumenten aan om - proberen - aannemelijk te maken dat jullie geen verdere stappen hebben genomen om de moord op uw schoonvader aan te klagen en dat jullie aldus geen enkel overtuigingsstuk kunnen voorleggen betreffende de omstandigheden waarin uw schoonvader kwam te overlijden.

Zo verklaart uw vrouw (CGVS vrouw I p. 3 & 6) dat zij de moord van haar vader niet meldde bij de Russische autoriteiten omdat zij bang was en schrik had voor de kinderen, en omdat de Georgische autoriteiten haar zeiden dat ze een strafzaak tegen haar zouden opstarten wegens het afleggen van valse verklaringen aan de politie en tegenwerking van de politie tijdens de aanhouding van haar vader. Uw vrouw verklaart verder (CGVS vrouw II p. 3) dat nadat zij door de Georgische autoriteiten zo slecht behandeld was, zij in Rusland geen beroep meer durfde te doen op de autoriteiten.

Jullie hebben vanuit België geen contact opgenomen met de Russische autoriteiten om de dood van uw schoonvader aan te klagen omdat u vreest dat jullie dan ook hier gevaar kunnen lopen, dat uw moeder in Georgië in gevaar kan zijn, en omdat jullie geen slapende honden willen wakker maken en het verleden willen afsluiten (CGVS III p. 3-4). Uw vrouw verklaart in het kader hiervan (CGVS vrouw III p. 3) dat zij vanuit België niets heeft ondernomen omdat ze schrik heeft dat de Georgische autoriteiten haar hier ook iets kunnen aandoen. Deze motivaties om na te laten de moord op uw schoonvader aan te klagen, weten echter niet te overtuigen. Uw schoonvader was immers een Russisch staatsburger, een gepensioneerd officier die werkte als militair raadgever in Noord-Ossetië (vragenlijst CGVS p. 2) en optrad als raadgever in het conflict in Zuid-Ossetië (CGVS III p. 10). Hier dient er nog op gewezen te worden dat u zelf een internetartikel voorlegt waarin wordt beschreven hoe vier Russische staatsburgers door de Georgische autoriteiten worden gearresteerd en veroordeeld wegens spionage, hetgeen volgens de Russen kadert in het anti-Rusland beleid van president Saakashvili (zie informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd). Gelet op het gespannen klimaat dat toen heerste tussen Rusland en Georgië, en gelet op het profiel van uw schoonvader, mag er vanuit gegaan worden dat de Russische autoriteiten (en media) zeer geïnteresseerd zouden zijn in de omstandigheden waarin uw schoonvader in Georgië kwam te overlijden. In deze context is het weinig aannemelijk dat jullie de moord op uw schoonvader niet hebben gemeld bij de Russische autoriteiten.

Meer nog, u en uw vrouw stellen dat ook andere evidente personen als haar stiefmoeder en de vriend van uw schoonvader hiertoe geen stappen hebben ondernomen. Uw vrouw verbleef na haar vlucht eind mei 2010 naar Moskou korte tijd bij P. S. (...), een vriend van haar vader en ook ex-militair, die nadien voor haar een appartement huurde. Uw vrouw verklaart (CGVS vrouw III p. 2-3) dat zij P. (...) vertelde wat er met haar vader was gebeurd, maar dat ook hij deze moord niet bij de Russische autoriteiten heeft gemeld omdat hij zei dat uw vrouw beter aan de toekomst van haar kinderen zou denken en hij te oud was om haar te helpen. Het is bijzonder merkwaardig dat deze P. (...) de moord op zijn oude legervriend door de Georgische politie niet zou hebben willen aanklagen. U verklaart (CGVS III p. 4) verder dat de stiefmoeder van uw vrouw in Moskou via uw vrouw op de hoogte was van de omstandigheden waarin haar man - uw schoonvader - kwam te overlijden in Georgië, m.n. dat hij er werd vermoord door de Georgische speciale politiedienst SOD. Gevraagd wat deze stiefmoeder ondernam met deze informatie stelt u dit niet te weten. Er werd u voorgelegd dat het als weduwe logisch lijkt dat ze de Russische autoriteiten inlichtte van de moord op haar man. Wederom stelt u dit niet te weten en voegt u eraan toe dat het kan zijn dat ze zelfs tevreden is met diens dood. Deze - merkwaardige - blote bewering valt moeilijk te rijmen met de verklaring van uw vrouw (CGVS vrouw III p. 2) dat haar stiefmoeder niets meer met jullie te maken wou hebben omdat ze jullie de dood van haar man verweet en dit jullie fout vond. Zelf verklaarde u trouwens eveneens dat uw stiefmoeder uw vrouw verantwoordelijk acht voor de dood van haar man - uw stiefvader- en uw schoonmoeder uw vrouw om die reden weigerde te ontvangen in de Russische Federatie (CGVS III, p. 4). Ook onderling vallen uw verklaringen op dit punt dus niet te rijmen. U verklaart verder (CGVS III, p. 4) dat u niet denkt dat de stiefmoeder van uw vrouw klacht heeft ingediend, maar beaamt dat u dit eigenlijk niet weet. Ook deze beweringen vallen niet te rijmen met hetgeen uw vrouw hieromtrent verklaart (CGVS vrouw III, p. 2), nl. dat haar stiefmoeder niets heeft ondernomen in Rusland en dat zij dit van de vriend van haar vader heeft vernomen.

In het kader hiervan moet nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de Georgische bevoegde autoriteiten uw stiefvader officieel lieten begraven in Tbilisi (zie overlijdensakte, zie CGVS II p. 5) dit terwijl hij vermoord werd door een Georgische politiedienst. Op deze wijze leverden ze immers een spoor naar uw schoonvader, van wie de Russische instanties - in de logica van jullie relaas - niet wisten dat hij naar Georgië was afgereisd en daar was overleden. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt wat betreft het medisch attest dd. 15/06/2011 waarin de hospitalisatie en het overlijden van uw schoonvader worden beschreven. Indien de Georgische autoriteiten jullie echt onder druk zouden hebben gezet om te vermijden dat jullie de dood van uw schoonvader zouden aanklagen, is het compleet onlogisch dat Georgische instanties attesten uitreiken die aantonen dat uw schoonvader overleden en begraven is in Georgië.

Verder moet nog worden opgemerkt dat u enerzijds stelt (CGVS III p. 2) dat jullie niet durven informeren bij de bevoegde Georgische instanties naar een stand van zaken wat betreft de eventuele strafzaak tegen uw vrouw, o.a. uit vrees dat uw moeder in Georgië dan problemen zou krijgen, maar dat anderzijds uit uw verklaringen blijkt (CGVS III p. 7) dat u vanuit België aan uw moeder heeft gevraagd om in Georgië de volgende documenten voor jullie aan te vragen: het bewijs dd. 31/03/2011 dat uw vrouw van Russische origine is, uitgereikt door een afdeling van het ministerie van justitie in Tbilisi, het medische attest dd. 14/06/2011 betreffende uw vrouw nadat zij was geslagen, en het medisch attest dd. 15/06/2011 betreffende het overlijden van uw schoonvader. Gelet op de vrees die u en uw vrouw koesteren t.a.v. de Georgische autoriteiten is het bijzonder merkwaardig dat u dit aan uw moeder zou vragen. Uw bewering dat u niet dacht dat uw moeder hierdoor problemen kon hebben, is

onaannemelijk. U stelt immers dat uw vrouw mogelijk gezocht wordt in Georgië, maar laat uw moeder wel bij een afdeling van het ministerie van justitie een attest halen op naam van uw vrouw om aan te tonen dat zij van Russische origine is. U laat uw moeder ook een medisch attest halen in het ziekenhuis, dit terwijl men in de context van uw beweerde vrees t.a.v. Georgië, nooit met zekerheid kan weten of dit geen risicovolle onderneming is. Meer nog, u laat uw moeder een medisch attest betreffende het overlijden van uw schoonvader halen, dit terwijl uit jullie verklaringen blijkt dat de Georgische autoriteiten alles in het werk stelden om te verhinderen dat er ruchtbaarheid aan diens dood zou worden gegeven. Er kan bezwaarlijk in de logica van de door jullie gekoesterde vrees t.a.v. Georgië worden begrepen hoe u dit geen gevaarlijke onderneming voor uw moeder zou achten. Een dergelijk gedrag doet verder afbreuk aan de door u voorgehouden vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 15/07/2008 uw gezin naar jullie vakantiehuis te Sunisi in Zuid-Ossetie bracht, zodat uw gezin daar de zomervakantie kon doorbrengen en kon genieten van de goede lucht, waarna u voor uw werk naar Koeweit ging. Op 07/08/2008 brak de oorlog tussen Georgië en Rusland uit. Op 08/08/2008 ging u 's morgens naar uw gezin in Sunisi. Op 10/08/2008 kwam uw schoonvader uw gezin ophalen en bracht ze naar Moskou. U keerde terug naar Tbilisi (CGVS III, p. 8). U verklaart (CGVS III p. 8) dat toen u op 15/07/2008 uw gezin naar Sunisi bracht de situatie in Zuid-Ossetië spannend was maar dat er eerder soms kleine conflicten waren en u gerustgesteld was dat er niks zou gebeuren. U verklaart ook dat indien er toen reeds gevechten in Zuid-Ossetië plaatsvonden, er bombardementen waren of doden vielen, u niet met uw gezin naar Sunisi zou zijn gegaan. Kort hierna nuanceert u deze uitspraak en verklaart u dat er voor 15/07/2008 reeds kleine schietpartijen waren maar dat dit geen ramp was, dat er nog geen massale aanval was. U stelt dat er voor 15/07/2008 rond uw dorp geen schermutselingen waren maar wel in Tskhinvali, waar er toen een dode is gevallen. Het is merkwaardig dat u dergelijke volatiele verklaringen hierover aflegt. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt ook dat op 03/07/2008 een zevental door de Georgische overheid gecontroleerde dorpen in Zuid-Ossetië werden beschoten met automatische geweren en granaatlanceerders, waarop de Georgische politie terug schoot. Dergelijke aanval vond ook plaats, in vergelijking met Tskhinvali, in een meer nabij Sunisi gelegen dorp als Avnevi. Een dergelijk voorval kan bezwaarlijk als een kleine schietpartij worden beschouwd. Ook uw verklaring dat er toen reeds een dode is gevallen, toont aan dat de situatie reeds ernstige proporties aannam. In deze context is het bijzonder onaannemelijk dat u toen uw gezin naar Sunisi zou hebben gebracht.

Wat de periode van 15/07/2008 tot 07/08/2008 betreft toen uw gezin in Sunisi verbleef, verklaart u (CGVS III p. 9) dat er in het dorp Sunisi niets gebeurde, dat er gevechten plaatsvonden nabij Tskhinvali en ver van Sunisi, dat er zeer zelden dorpen beschoten werden, en dat er reeds doden onder de burgers vielen. Gevraagd waarom u uw gezin in een dergelijke potentieel gevaarlijke situatie liet en ze niet eerder ging ophalen en naar Tbilisi terugbracht, stelt u dat Georgië klein is, dat alles dichtbij elkaar ligt, en dat ze in Tbilisi even veel gevaar liepen. Aangezien er, zoals blijkt uit de informatie voorhanden op het CGVS, toen nog geen incidenten waren in Tbilisi valt het zeer moeilijk te begrijpen waarom u uw gezin toen niet naar een veiliger gebied heeft gebracht. Uit deze informatie blijkt immers ook dat toen uw gezin nog in het dorp Sunisi was, de schietincidenten in Zuid-Ossetië intensiever (o.a. met mortieren, artillerie, gepantserde voertuigen) en frequenter werden (o.a. op 29/07, 01/08, 03/08, 04/08, 05/08, en 06/08). Ook blijkt hieruit dat er in nabij Sunisi gelegen dorpen ernstige en urenlange beschietingen plaatsvonden en dat dorpen zoals o.a. Nuli en Avnevi die op ongeveer 10 km afstand van Sunisi liggen (zie OCHA kaart) hierdoor zware schade hadden opgelopen. Verder blijkt uit deze informatie dat er in de media op 02/08/2008 gemeld werd dat de de facto regering van Zuid-Ossetië de evacuatie aankondigde van burgers in Tskhinvali en in de door hen gecontroleerde dorpen in de regio. Gelet op uw aanvankelijke bewering dat indien er in Zuid-Ossetië reeds gevechten plaatsvonden u nooit uw gezin naar Sunisi zou hebben gebracht, is het compleet ongeloofwaardig dat u gelet op de intensiteit en frequentie van de gewelddadige incidenten in Zuid-Ossetië, zo lang nog uw gezin in Sunisi hebben laten verblijven.

Wat betreft uw verklaring (CGVS I p. 5) dat u bij terugkeer naar Georgië omwille van uw asielaanvraag in België zal beschuldigd worden van landverraad en daardoor een gevangenisstraf zal krijgen dient te worden opgemerkt dat deze vrees niet gegrond is. Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat terugkerende Georgische asielzoekers na terugkomst in het land van herkomst niet hoeven te vrezen geconfronteerd te worden met een aanklacht vanwege het feit dat men in het buitenland een verzoek om asiel heeft gedaan. Het aanvragen van asiel in het buitenland of vluchten naar het buitenland en weigeren om terug te keren is in de Georgische wetgeving niet strafbaar gesteld. De Georgische autoriteiten vertonen in het algemeen ook geen specifieke belangstelling voor terugkerende, afgewezen asielzoekers.

Bovenstaande vaststellingen zijn van dien aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw 2 internationale paspoorten, uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw geboorteakte en deze van uw kinderen, jullie huwelijksakte, een attest kerkelijk huwelijk, uw rijbewijs en dit van uw vrouw, een attest dd. 31/03/2011 betreffende de Russische origine van uw vrouw, het oud Sovjet paspoort van uw schoonvader, documenten over uw werk, en de documenten over de sportactiviteiten van jullie dochter, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het medische attest dd. 14/06/2011 betreffende uw vrouw toont aan dat zij van 28/05/2010 tot 31/05/2010 werd gehospitaliseerd en zonder toestemming van de arts het ziekenhuis heeft verlaten. Er wordt verder vermeld dat uw vrouw geslagen was (zie CGVS vrouw I p. 7), hetgeen echter gebaseerd is op uw verklaringen, waardoor dit weinig bewijswaarde heeft. Ook moet nog opgemerkt worden dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Het Belgische psychologische attest dd. 07/11/2011 betreffende uw vrouw vermeldt dat uw vrouw psychologische problemen kreeg nadat ze getuige was van hoe haar vader voor haar ogen werd geslagen, hij later dood werd teruggevonden, en uw vrouw zelf ook bedreigingen heeft ontvangen. Wat dit attest betreft, kan er begrip worden opgebracht voor de moeilijkheden die uw vrouw heeft, doch dit attest is enszinsvan dien aard om de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag te herstellen. Alhoewel er in dit attest gesuggereerd wordt dat de psychologische toestand van uw vrouw in verband zou kunnen staan met de in jullie asielaanvraag aangehaalde gebeurtenissen, kan dit niet met zekerheid worden vastgesteld. De in het attest aangehaalde oorzaak van de problemen van uw vrouw is immers gebaseerd op haar verklaringen, die geen objectieve bron van informatie zijn. De overlijdensakte van uw schoonvader en het medische attest dd. 15/06/2011 betreffende uw schoonvader tonen aan dat uw schoonvader overleden is, maar leveren geen informatie over de door jullie beweerde omstandigheden waarin dit zich zou hebben voorgedaan. Het internetartikel werd hierboven reeds besproken en levert geen informatie over jullie persoonlijke problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partijen lichten toe dat de vader van tweede verzoekende partij een Russisch staatsburger en een oud-militair was. Tijdens een bezoek aan hun vond er een inval van de SOD plaats waarbij hij werd meegenomen. Tijdens zijn aanhouding werd hij mishandeld door de Georgische politie ten gevolge waarvan hij kwam te overlijden. Hij werd verdacht van spionage. Naar aanleiding hiervan heeft tweede verzoekende partij klacht proberen in te dienen bij de politie in Georgië. Op 26 mei zijn verzoekende partijen naar de politie gestapt en op 27 mei zijn ze naar de procureur gestapt. Verzoekende partijen wensen aan te stippen dat zij hieromtrent dezelfde gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd. Hoewel zij driemaal werden verhoord en er anderhalf jaar voorbij is gegaan tussen het eerste en het derde gehoor, zijn hun gedetailleerde verklaringen constant gebleven en werden er geen tegenstrijdigheden gevonden in hun verklaringen. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun verklaringen gedetailleerd, samenhangend en plausibel zijn en zij vinden dat hiermee rekening dient te worden gehouden, ondanks het feit dat ze hier geen officiële documenten over kunnen neerleggen.

Betreft het feit dat zij geen klacht hebben neergelegd bij de Russische autoriteiten, menen verzoekende partijen dat hun verklaringen hieromtrent plausibel zijn. Zij merken op dat tweede verzoekende partij niet meer over de Russische nationaliteit beschikt en dat zij een Georgisch onderdaan is. Gelet op het gespannen klimaat dat toen heerste tussen Rusland en Georgië, vreesde zij dan ook problemen te krijgen met de Russische autoriteiten. Verder lichten verzoekende partijen toe dat tweede verzoekende partij geen rechten meer had in de Russische Federatie, dat ze daar alleen zat met haar kinderen, dat zij vreesde te worden teruggevonden door de Georgische autoriteiten, dat ze ook niet op de steun van haar stiefmoeder kon rekenen, dat ze ook nog in shock was omwille van de aanval waarvan zij het slachtoffer was geworden en dat ze amper haar appartement verliet in Moskou. Verzoekende partijen vinden het in de context aannemelijk dat zij de moord op de vader van tweede verzoekende partij niet hebben gemeld bij de Russische autoriteiten.

Inzake de vaststelling dat ook de stiefmoeder van tweede verzoekende partij en de vriend van de vader van tweede verzoekende partij hebben nagelaten om actie te ondernemen na de dood van de vader van tweede verzoekende partij, leggen verzoekende partijen uit dat P. S. omwille van zijn oude leeftijd en zijn preciaire gezondheidstoestand niets heeft ondernomen. Hij was ook bang dat tweede verzoekende partij problemen zou krijgen indien zij een klacht zou indienen. Hij deed echter zijn best om haar te helpen door een appartement voor haar te huren. Wat betreft de stiefmoeder van tweede verzoekende partij benadrukken verzoekende partijen dat het nooit heeft geboterd tussen deze vrouwen en dat de dood van de vader van tweede verzoekende partij voor de stiefmoeder van laatstgenoemde een gelegenheid was om de banden definitief te verbreken, hetgeen ze heeft gedaan door tweede verzoekende partij de schuld te geven van de dood van haar man. Aangezien het verwijt dat de stiefmoeder van tweede verzoekende partij ten aanzien van haar heeft geuit slechts een voorwendsel was om de banden definitief te verbreken, zijn hun verklaringen dan ook niet tegenstrijdig.

2.2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van bepaalde delen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Waar verzoekende partijen vervolgens uiteenzetten dat zij, ondanks het feit dat zij drie keer werden gehoord en dat er een lange periode tussen deze gehoren zat, gedetailleerde, samenhangende en plausibele verklaringen hebben afgelegd over de stappen die zij hebben ondernomen naar aanleiding van de dood van de vader van tweede verzoekende partij, merkt de Raad op dat *in casu* werd vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangereikte redenen waarom zij (vanuit België) geen contact hebben opgenomen met de Russische autoriteiten om de dood van de vader van tweede verzoekende partij aan te klagen, niet kunnen worden aangenomen, gelet op de bijzondere positie van deze man – hij was een Russisch staatsburger en een gepensioneerd officier die werkte als militair raadgever in Noord-Ossetië en optrad als raadgever in het conflict in Zuid-Ossetië – en het bijzonder gespannen klimaat tussen Georgië en de Russische Federatie, waardoor verwerende partij ervan uit gaat dat de Russische autoriteiten (en media) bijzonder geïnteresseerd zouden zijn in de omstandigheden waarin de vader van tweede verzoekende partij in Georgië kwam te overlijden. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partijen hebben verklaard dat ook andere evidente personen, zoals de stiefmoeder van tweede verzoekende partij en een vriend van de vader van tweede verzoekende partij, tevens een ex-militair, geen stappen hebben ondernomen om zijn dood aan te klagen. Verwerende partij heeft tevens vastgesteld dat verzoekende partijen dienaangaande onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en dat ook de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij niet met elkaar

overeenstemmen. Uit de motivering in kwestie blijkt derhalve dat verzoekende partijen wel degelijk (onderling) tegenstrijdige (opeenvolgende) verklaringen hebben afgelegd in verband met de stappen die al dan niet werden ondernomen om de moord op de vader van tweede verzoekende partij aan te klagen (zie verder). De Raad merkt bovendien nog op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Afgezien van de vaststelling dat verzoekende partijen wel degelijk tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, blijkt dat verzoekende partijen verklaringen hebben afgelegd die niet aannemelijk zijn, zo blijkt uit het voorgaande, waardoor eveneens afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Betreft de uitleg die verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanreiken teneinde goed te praten dat zij de dood van de vader van tweede verzoekende partij niet hebben aangeklaagd bij de Russische autoriteiten, is de Raad van oordeel dat de vrees van tweede verzoekende partij om de dood van haar vader aan te klagen bij de Russische autoriteiten omdat zij afstand heeft gedaan van de Russische nationaliteit en zij de Georgische nationaliteit heeft aangenomen, niet op objectieve en concrete wijze wordt gestoeld. Haar vader behoorde immers zelf tot de Russische autoriteiten, zodat de stelling dat zij problemen zou krijgen met de Russische autoriteiten indien zij met hen contact zou opnemen, allerm minst plausibel overkomt. Het feit dat er een gespannen klimaat heerste tussen Georgië en de Russische Federatie, maakt het, zoals reeds in de bestreden beslissingen werd opgemerkt, des te meer aannemelijk dat de Russische autoriteiten interesse zouden hebben getoond in dergelijke feiten. Verder wijst de Raad erop dat, ook al bevond tweede verzoekende partij zich, toen zij in Moskou verbleef, in een moeilijke situatie, er toch wel van haar kan worden verwacht dat zij enige poging zou hebben ondernomen om de omstandigheden waarin haar vader in Georgië om het leven is gekomen, kenbaar te maken bij de Russische autoriteiten.

Waar verzoekende partijen aannemelijk trachten te maken dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid omdat het door de stiefmoeder van tweede verzoekende partij geuite verwijt slechts een voorwendsel was om de banden definitief te verbreken, gelet op hun slechte relatie, merkt de Raad op dat, zelfs indien de stiefmoeder in de dood van haar man de gelegenheid zag om haar relatie met haar stiefdochter definitief te verbreken door haar de schuld te geven van de gebeurtenissen, dit nog niet betekent dat zij mogelijks tevreden was met de dood van haar echtgenoot, zoals eerste verzoekende partij, in tegenstelling tot tweede verzoekende partij, heeft geïnsinueerd. De Raad is dan ook van oordeel dat het om een *post factum*-verklaring gaat teneinde deze verklaringen alsnog met elkaar te doen rijmen. Verder haalt de Raad nog aan dat in de bestreden beslissingen eveneens wordt vermeld dat eerste verzoekende partij meermaals heeft verklaard dat zij niet weet of de stiefmoeder van tweede verzoekende partij klacht heeft ingediend, terwijl tweede verzoekende partij uitdrukkelijk heeft gesteld dat haar stiefmoeder niets heeft ondernomen in Rusland en dat zij dit van de vriend van haar vader heeft vernomen. Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen verklaring aan voor deze totaal tegenstrijdige versies, zodat voormelde tegenstrijdigheid onverminderd overeind blijft. Daar waar verzoekende partijen nog uitleggen dat de vriend van de vader van tweede verzoekende partij omwille van zijn oude leeftijd en zijn precare gezondheidstoestand niets heeft ondernomen, is de Raad van oordeel dat dergelijke uitleg als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor het stilzitten van deze persoon. Echter, gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat verzoekende partijen hoe dan ook niet aannemelijk hebben kunnen maken waarom zij, op eigen initiatief, geen verdere stappen hebben ondernomen om de moord op de vader van tweede verzoekende partij aan te klagen.

2.2.3.1. Nopens de bevinding dat het weinig aannemelijk is dat de Georgische bevoegde autoriteiten de stiefvader van tweede verzoekende partij officieel lieten begraven in Tbilisi, menen verzoekende partijen dat het overdreven is te denken dat alle diensten in Georgië op de hoogte waren van de gebeurtenissen. Men kan redelijkerwijze niet denken dat het Georgische ambtenarenapparaat over geïnformateerde data beschikt betreffende alle zaken van de SOD. Verder lichten verzoekende partijen toe dat het met veel geld niet moeilijk was om bij de bevoegde stedelijke diensten toestemming te krijgen om de begrafenis te organiseren. Bovendien zou het verdacht zijn overgekomen indien de Georgische autoriteiten, die ontkennen dat zij iets te maken hebben met de dood van de vader van tweede verzoekende partij, zich zouden hebben verzet tegen de begrafenis. Dezelfde redenering gaat volgens verzoekende partijen op voor de medische attesten die verzoekende partijen hebben neergelegd. In dit verband merken verzoekende partijen nog op dat het medisch attest betreffende de hospitalisatie en het overlijden van de vader van tweede verzoekende partij geen informatie bevat over de oorzaak van diens dood en dat het medisch attest betreffende tweede verzoekende partij nadat zij werd geslagen geen informatie bevat over de identiteit van haar belagers. Deze documenten kunnen derhalve niet als "gevaarlijk" worden beschouwd, aldus verzoekende partijen. Het zou daarenboven

minder gevaarlijk zijn om stappen te ondernemen teneinde deze documenten te verkrijgen dan naar de politie te gaan om zich over de stand van zaken te informeren.

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat het absoluut niet aannemelijk is dat de Georgische autoriteiten in een periode waarin het conflict met Rusland reeds ernstige proporties had aangenomen, indien zij werkelijk verantwoordelijk waren voor de dood van een Russisch staatsburger – die zij als een spion beschouwden – toestemming zouden hebben gegeven om de vader van tweede verzoekende partij officieel te laten begraven in Tbilisi en dat zij dan ook nog eens een attest zouden hebben uitgereikt dat aantoonde dat deze persoon is overleden en werd begraven in Georgië, zelfs indien in dit document geen melding wordt gemaakt van de doodsoorzaak. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt immers dat de Georgische autoriteiten alles in het werk zouden hebben gesteld om te vermijden dat er ruchtbaarheid werd gegeven aan diens dood. Zo vond volgens verzoekende partijen nogmaals een inval in hun huis plaats waarbij tweede verzoekende partij ernstig zou zijn geslagen door drie mannen die zich voorstelden als politie en zou er volgens verzoekende partijen zelfs een strafzaak worden opgestart tegen tweede verzoekende partij op basis van het afleggen van valse verklaringen en verzet tegen de autoriteiten. Dat het verkrijgen van de toestemming/het medisch attest mogelijk was omdat niet alle diensten in Georgië op de hoogte zouden zijn van alle zaken van de SOD, beschouwt de Raad als een blote bewering die, gelet op het voorgaande, niet kan overtuigen. De uitleg dat de toestemming voor de officiële begrafenis/het attest ook gemakkelijk kon worden verkregen omdat zij er veel geld voor zouden hebben betaald, kan dan weer als een *post factum* verklaring worden beschouwd, aangezien dit nergens vermeld staat in de gehoorverslagen. De Raad komt tot de vaststelling dat het hoe dan ook niet aannemelijk is dat verzoekende partijen op zich al het risico zouden hebben genomen om (via de moeder van eerste verzoekende partij) bij verschillende instanties documenten op te vragen ter ondersteuning van hun asielaanvraag, aangezien, zoals eerder al werd vermeld, verzoekende partijen tijdens hun gehoren verschillende keren hebben aangegeven dat er tegen tweede verzoekende partij een strafzaak zou worden geopend om haar het zwijgen op het leggen. Tweede verzoekende partij heeft ook uitdrukkelijk aangegeven dat zij momenteel nog wordt gezocht door de Georgische autoriteiten (administratief dossier, stuk 5B, p. 3). Daarbij dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissingen eveneens blijkt dat verzoekende partijen dan ook nog eens aan de moeder van eerste verzoekende partij hebben gevraagd om *nota bene* bij het ministerie van justitie in Tbilisi een bewijs op te vragen van de Russische origine van tweede verzoekende partij. De argumentatie dat (de inhoud van) deze documenten niet als “gevaarlijk” kunnen worden beschouwd kan volgens de Raad niet als afdoende excuus worden aanvaard voor het feit dat zij dermate ernstige risico's hebben genomen door via hun moeder documenten op te vragen bij verschillende (officiële) instanties.

De Raad wijst er verder nog op dat een dergelijke houding dan ook nog eens in schril contrast staat met de verklaringen van verzoekende partijen dat zij zich bij de bevoegde Georgische instanties niet durven informeren naar de stand van zaken wat betreft de eventuele strafzaak die zou worden geopend tegen tweede verzoekende partij, onder andere omdat zij vrezen dat de moeder van eerste verzoekende partij dan problemen zou krijgen in Georgië. De stelling dat het minder gevaarlijk zou zijn om dergelijke documenten op te vragen dan naar de politie te gaan om te informeren hoe het zit met de strafzaak, kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden.

2.2.4. Aangaande de argumenten van verzoekende partijen betreffende de stelling van verwerende partij dat het compleet ongeloofwaardig is dat eerste verzoekende partij haar gezin in juli-augustus 2008 nog op vakantie zou hebben genomen in Sunisi, Zuid-Ossetië, aangezien er zich toen al op frequente en intense wijze gewelddadige incidenten voordeden in deze regio, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.5. Waar verzoekende partijen lijken te bedoelen dat de ongeloofwaardigheid van de aanhouding(en) van eerste verzoekende partij in 2008 niet van aard is om de geloofwaardigheid van hun problematiek in het geheel te ondermijnen, nu hun asielmotieven hoofdzakelijk gebaseerd zijn op de problemen die zich hebben afgespeeld in 2010, wijst de Raad erop dat, afgezien van het feit dat deze aanhoudingen die in 2008 zouden hebben plaatsgevonden niet uitdrukkelijk nogmaals ter sprake komen in het motiveringsgedeelte van de bestreden beslissingen, deze feiten wel degelijk gelinkt zijn aan de gebeurtenissen die zich in 2010 zouden hebben afgespeeld en waaraan, om de redenen die in de bestreden beslissingen werden uiteengezet, door verwerende partij (en door de Raad) geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6.1. Verzoekende partijen benadrukken dat zij in geval van terugkeer omwille van de zogenaamde spionageactiviteiten van de vader van tweede verzoekende partij vrezen om te worden mishandeld door de Georgische autoriteiten. Zij zijn de mening toegedaan dat een individuele beoordeling van hun asielaanvraag tot de conclusie dient te leiden dat zij een vrees voor vervolging koesteren in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verder stellen verzoekende partijen nogmaals dat hun verklaringen constant zijn gebleven en dat zij geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en zij herinneren eraan dat hun verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn en dat ze coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Men dient dan ook ten minste het voordeel van de twijfel te worden toegekend, aldus verzoekende partijen. Hierbij halen verzoekende partijen nog aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de hoedanigheid van vluchteling heeft toegekend aan een Ingoesjetische burger op basis van diens coherente verklaringen en dat *in casu* de invallen van 20 en 28 mei 2010 niet “serieus” door verwerende partij worden betwist. Zij wijzen er tot slot nog op dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of rechtstreeks met vervolging werd bedreigd, een ernstige indicatie vormt voor een gevaar voor vervolging, behalve indien de omstandigheden in het land van herkomst of zijn relatie met het land van herkomst sindsdien ingrijpend zijn veranderd.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten en dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Betreft het betoog waarom aan verzoekende partij op zijn minst het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er wederom op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Gelet op de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben kunnen maken waarom zij geen verdere stappen hebben ondernomen om de moord op de vader van tweede verzoekende partij aan te klagen en de in de bestreden beslissingen vermelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, kan worden gesteld dat dit *in casu* niet het geval is. Nu geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen verkondigde asielrelaas, is er ook geen sprake van een ernstige indicatie dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst (opnieuw) zullen worden vervolgd.

2.2.7. Gelet op het geheel van het voorgaande, besluit de Raad dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Zij komen dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT